

عنوان مقاله:

پژوهشی در دلالت عبارت قرآنی لا تعاونوا علی الاثم والعدوان بر حرمت اعانت بر اثم و عدوان

محل انتشار:

دوفصلنامه آموزه های فقه مدنی، دوره 6، شماره 10 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

سیف الله احدی - دانشجوی دکتری فقه و میانی حقوق دانشگاه فردوسی مشهد

محمدتقی فخلعی - استاد دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

بسیاری از فقها و مفسران به عبارت قرآنی تعاونوا علی البر والتقوی ولا تعاونوا علی الاثم والعدوان بر حرمت اعانت بر اثم و عدوان استدلال کرده اند، اما برخی این استدلال را نپذیرفته و با توجه به کاربرد واژه «تعاون» و نیز وجود قرینه تنزیهی بودن نهی، در دلالت آیه شریفه اشکال کرده اند. در این جستار پس از بررسی ادله هر دو گروه و تحلیل آرای لغت شناسان و مفسران و فقهای اسلامی این نتیجه به دست آمد که کلمه «تعاون» و «اعانت» در بیشتر موارد در یک معنا استعمال شده اند. همچنین صرف دنیال هم بیان شدن و مقابله دو جمله پایانی آیه شریفه، صلاحیت قرینه بودن برای دلالت نهی بر کراهت را ندارد و اعاده فعل تعاون در جمله دوم و عدم اکتفا به حرف «لا» بیانگر استقلال این دو جمله است. لذا بر اساس حکم عقل و تناسب حکم و موضوع، دلالت آیه شریفه بر حرمت اعانت بر اثم و عدوان، مسلم است.

کلمات کلیدی:

حرمت، اثم، عدوان، معاونت بر گناه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1727221>

